

WOBBEL FEN SMELLE-IE,

DOOR

J. G. VAN BLOM.

(Voorgedragen in de Vergadering van het Friesch Genootschap van Geschied-, Oudheid- en Taalkunde, gehouden den 9 October 1843.)

Mijne Heeren! Zeer geachte Medeleden!

Meermalen heb ik mij zelven met bekommring de vraag gedaan: Zal onze Friesche taal in leven blijven? Of zal zij, als eene verschoveling, vergeten wegsterven? Van alle zijden terug gedrongen, heeft zij slechts een klein plekje voor haar bestaan overgehouden. En op dit kleine plekje wordt zij nog met zorg geweerd uit kerk en school, uit raad- en regtzaal. Daarbij komt nog, dat de zoogenaamde beschaving haar ook tracht weg te drijven uit de zamenleving, niet alleen in de steden, maar ook uit alle aanzienlijke kringen ten platten lande, waar men het somtijds, helaas! als een bewijs van opvoeding wil doen gelden, wanneer men bij haar binnentreden haar den rug toekent, en, met een zeer voornaam voorkomen, zegt: »Ik ken de deerne niet.»

En toch, zij is zoo schoon, zoo beminnelijk, dat zij het dubbel verdient, om gekend te worden.

Zou het ons niet mogelijk zijn, M. H.! haren dood te verhoeden? Ons Genootschap wil het beproefd hebben.

Onze wetten schrijven ons voor, dat wij haar in de zamenleving zullen inleiden. En tot mijnen troost meen ik ook te mogen ontwaren, als ik de tijden vóór het bestaan van ons Genootschap vergelijk met de tegenwoordige, dat de kring, waarin onze lieveling wordt toegelaten, zich van lieverlede heeft verruimd, en dat zij meer en meer onder alle standen wordt gewaardeerd en bemind.

Deze opmerkingen, M. H.! zijn weder geschikt, om onzen kommer te matigen, en om ons aan te sporen, om met moed op het ingeslagen pad voort te gaan.

Maar — deze vraag is ook wel eens bij mij opgekomen — hoe moeten wij onze schoone kleeden, als wij haar in een gezelschap willen voorstellen? Moeten wij haar dan allen looi, aan vreemden ontleend, afnemen, en haar alleen opschikken in de dragt van hare bet-over-oud-grootmoeder? Maar zouden wij hierdoor ons en haar niet bespottelijk maken? Hoe! zal men de Friesche maagd, in tegenstelling van hare bevallige Hollandsche zuster, die naar de mode gekleed gaat, en die wel eens het rood harer wangen verhoogt met uitheemsch blanketsel, — zal men de Friesche maagd, als zij zich aan beschaafde menschen moet vertooneu, optooijen als eene matrone uit vergetene eeuwen, en hare bloeiende koonen bestrijken met de tanige kleur eener mummie? Ik denk er zoo niet over, M. H.! Laat er een lintje of een strikje aan haar tooisel zijn, dat zij van anderen heeft afgezien, laat de snede van haar kleed in bevalligen vorm met den tijd zijn meégegaan, in mijn oog kan haar dit niet ontsieren, of hare waarde verminderen. Integendeel, ik geloof, dat zij daardoor met meer welgevallen in beschaafde kringen zal worden opgenomen.

Tot mijn genoegen wordt deze mijne wijze van zien door ons Genootschap gedeeld. In onze wetten is toch uitdrukkelijk aan de Leden van de Derde Afdeeling, waartoe ik de eer heb te behooren, voorgeschreven: » *De instandhou-*

» ding van het nog aanwezige der Friesche volkstaal, en » de beoefening der Friesche proza en dichtkunst.»

Ik heb mijne zwakke krachten beproefd, M. H.! om u, naar mijne inzigten, in deze voorlezing te toonen, dat ik gaarne aan mijne, mij door de wet opgelegde, verplichting voldoen wil. Ik zal u een weinig rijmelarij voorlezen in de tegenwoordige Friesche landtaal.

Als ik intusschen mijnen arbeid vergelijk met de scherpzinnige en met de welsprekende redevoeringen, die anders van deze plaats uwe aandacht boeijen, dan gevoel ik, dat ik uwe toegevendheid in eene dubbele mate zal noodig hebben. De gedachte alleen, dat gij, tot uitspanning, ook alhier, voor eenen enkelen keer, wel iets zoudt willen hooren, dat de gewone gehalte mist, geeft mij den moed, mijn eenvoudig stukje aan u mede te deelen; en deze gedachte geeft mij ook de hoop, dat gij mij wel met verschooning zult willen beoordeelen.

Tot regt verstand mijner rijmelarij zij het mij geoorloofd, vooraf de volgende geschiedkundige daadzaken in uw geheugen te verlevendigen.

Bij den ondergang der Saksische Regering in deze provincie, die 17 jaren geduurd had, toen de leus van *Gelderland: Vrijheid zonder tol of schatting!* in *Gaasterland* opgegaan, door het land klonk, waren de ingezetenen van *Smallingerland* meest alle de Geldersche partij toegedaan. De Grietman JELLE SIKKES bleef echter den Sax nog aanhangen. Hierom zijn leuen niet veilig achtende, vlugtte hij naar *Leeuwarden*, van waar hij, met eenige waaghalsen, in den avond van den 25 Februarij 1515, *Oudega* overviel, en in den brand stak. Bij deze dolle onderneming schoten de Grietman en zijn zoon, benevens tien anderen van zijne bende, het leven in, en verloor *Oudega* 35 huizen, die in de asch werden gelegd.

In deze zelfde tijden werd er te *Smalle-EE*, dat tegen

Oudega over ligt, en dat vroeger de hoofdplaats was van de grietenij *Smallingerland*, eene jaarmarkt gehouden, en wel, volgens de instelling, » des Thonnerdeis nei midfesta". Ook bestond er toen aldaar een klooster van Benedictijner nonnen, die, na afgelegde gelofte, de nonnensluiser of het *wiel*, volgens magtiging van den Bisschop van *Utrecht*, door eenen Prior werd opgezet; van welk klooster voor ons niets meer is overgebleven, dan een lindeboom, die nog welig op de kloosterplek te groeijen staat.

Als gij nu, M. H.! deze historische gegevens, door uwe verbeelding, aan uw zielsoog ter beschouwing aanbiedt, dan ziet ge te gelijk de vaste punten, waaraan ik de schering gehecht heb van het door mij vervaardigde dichtstukje, hetwelk ik U thans, zoo ik hope tot uitspanning, zal voorlezen.

WOBBEL FEN SMELLE-IE.

Doe de sinne fen syn gloarje
 Foär de *Sax* hjir net meer blonk,
 In, nei santjin jirren seyuens,
 Uetdaowe yn 'e kymmen sonk;

Doe de leus fen *Gelders* Hartoch,
 Dij yn *Gaesterlân* opteach:
Frijheit sonder tol of scating!
 Jubeljend oer *Fryslân* fleach;

Yn dij tiden libbe ien famke, —
 Moai, sa as ir nearnje wie, —
 Op de aod *Small'ngertânsce* haedpleats,
 't Nou forgettene *Smelle-Ie*.

'k Wol wat fen dit famke sjonge,
 Ieuwen rees foär ues forlern;
 In de sciednis hjir forhelje
 Fen dit alder-ljeafste bern.

Uet 't geslacht fen Grytman HERA ,
Wier hja net fen glâus ontbleat :
Mar de denchden fen har ynboärst
Heeg'ne meer har as har steat.

Boärtlik in oanminnich , wier se
Ljeaweling fen 't heule gea :
Al wat libbe gong , as 't nead wier ,
Foär dij ljeaw'ling yn 'e dea.

Lyk as 't sintsje , yn tsjust're dagen ,
As 't him troch 'e wolken wyn't ,
Blydscip bringt oan alle kanten ,
Wer syn frjeunlik ljæcht mar scynt ;

Sa brocht æk 't *Smelle-Iester* famke
Oeral freuchde in blydscip mei ;
Wer har frjeunlikke eachjes blonk'ne ,
Faeg'ne hja de soärgen wei.

Wa 't ir yn it gea æk wenne ,
Elk hie'n pleatske yn har hert ;
Ljeaf hie WOBBEL alle minsken :
Mar fen frijers wist se net.

't Heule gea koe æk it lietsje ,
Dat hja selwers makke hie.
Elk wier ear as hja 'r is njucnte :

'T FROLIK FAMKE FEN SMELLE-IE.

It libben lest my wonder soon :
Ik wyt fen gjin fortriet ;
In fen 'e moärne ta de joon
Sjong ik altyt myn lied.
In komme soärgen my bynei ,
Den donsje ik har gau net 'e wei.

Ja! 't libben lest my wonder scoon:
Ik sjong altyt myn lied!

Ik wyt net wat dij fammen sceelt,
Dij suchtsje dei oan dei:
As my it ien æf 't oar forfeelt,
Den sjong ik dat mar wei.
In as m' ien frijer strikken spant,
Den seou ik dij mar gau oan kant.
Ja! 'k wyt net wat dij fammen sceelt:
Ik sjong de ljeafde wei!

It frije foegeltsje yn it waod,
Dat sjongt in fljucht yn 't wyld,
In oan gjin ien him kepp'le haodt,
Dat is altyt myn byld.
As 't gealtsje jongen krijt yn 't næst,
Den klinkt syn himmelloed foär 't læst.
Ja! 't frije foegeltsje yn it waod,
Dat is altyt myn byld.

—

Sa, sa flodd're hja troch 't libben,
As de moäye flinter docht:
Alle blommen wierne harres;
Altyt hie se wille in nocht.

Mar op ierde is neat bestindich;
Rein folg't hjir op sinnescyn;
Yn de lekk're freuchde-byker
Dript ien oar jin faek fenyn.

CUPIDO hjir iens oan 't dwealen,
Sjucht it moäye famke gean. —
» Mem! binn' jou it?'' — ropt ir optein,
In bliet twiiw'ljend foär har stean.

WOBBEL hie gjin kinde oan 't jonkje,
 In forslie net, wat ir sei:
 Mar, omdat 't ien aerdich bern wier,
 Kuikt se frjeunlik him goëndei.

Derop klinkt wer uet har kieltsje
 't Lietsje, dat hja altyt song. —
 't Minne-Godtsje wirdt sa razen,
 Dat ir uet syn fel hast sprong.

» Ik sil dy dat lied forlere!'' —
 Swart ir daedlik by de *Stix*. —
 » 'k Sil dy yn ien rep foroarje
 » Ljeawe faem! Dat is my nix.'' —

Op 'e Tongsdei nei *midfesta*
 Wier it merke ta *Smelle-Ie*;
 Der bedreau ir gau syn fyten.
 Hark 'r is, wat de gloepert die!

Oer it wetter kaom, fen *Aod'gea*,
 Mei syn boatsje, SIKKE æk oan;
 'n Eerste flinke, gnappe jonge;
 Grytman JELLE SIKKES soan.

WOBBEL stie der by de hawen,
 Doe syn boatsje scoude op 't lân.
 Hja beloitse stil, mei wille,
 Ho de weachjes patt'ne it strân.

SIKKE sjucht har, hja sjucht SIKKE. —
 Blits! fljucht elk ien pyl yn 't hert! —
 Beide scrilje, beide ontriere. —
 CUPIDO gniist om har smert.

» Nou sjongst dou dat lied net langer,
 » Ljeaf, wjerstrabbich, aerdich djear!''

WOBBEL FEN SMELLE-IE.

Ropt ir spottsjiend , wyts 't ir weiffjucht ;
In min sjucht de guet net meer. —

WOBBEL stie all'heul bedwelme ;
Scamte kleurt mei bloed har wang ;
't Each , dat oars sa frīj jin oanseach ,
Wirdt foärdelslein , blea in bang.

Krekt as hie se wat misdreauwen ,
't Ljeawe bern ! sa gloept se wei.
SIKKE , krekt as hja forboeke ,
Sloept har stiltsjes efternei.

As nei moäye waerme dagen
Yn 'e joon ien onwaer broeit ,
In , foär dat de tonger losbrekt ,
Minsce in djier fen hjittens gloeit ;

Sa as den de boärst jin swoeget ;
't Swit jin hinget yu it hier ;
In iea wargens , alle lea troch ,
't Amjen makket bang in swier ;

Sa wier 't æk mei SIKKE in WOBBEL :
Hymjend , ængstich , omtrint flau. —
De iene kniïpt de doek de kiel ta ;
De oare wirdt it ulf ta nau.

Derby komt ien wond're ontriering ,
Dij him troch 'e lea forbred't ;
Beide smachtsje , beide siikje
Romte , stille in iensumheit.

WOBBEL dwealt lãns 't kleaster hinne ;
In ien hlew'ring scodd't har lea ,
As hja oan 'e nonnen tinket ,
Foär 'e scjiinne wraod as dea.

Werom scrilt hja non fen 't kleaster?
 Toezen reis gong hja dit paed;
 In den song se blij har lietsje,
 Yn it koele beamtê-scaed.

Mar nou driebt ien tsjustere ængstme
 Fier har fen dit Godsgesticht. —
 Yn ien ticht beplante boskje
 Fiel se eerst 't boârstysje wat forlicht'.

Der gjit se op ien beamstam sitten;
 Makket ulf in doekje los;
 Lit de wyn har boez'me pattsje,
 In forjeye hjitte in blos. —

Gean de weachjes nou wat stiller
 In har fel ontrierd gemoed?
 Wirdt it amjen nou wat rommer?
 Jaccht de koarts net meer troch 't bloed?

Ja! 't is al wat oan 't bekommen:
 Mar dij moäye Grytmans soan
 Tsjoent syn byld har stees foär eagen
 Himmel! — sels komt hy der oan! —

Wat hjir nou yn 't boskje foarfoel
 Æf 't se ir bleauvene In ho let
 Wat se sey'ne Wat se die'ne
 Dat forklapt myn sjongster net. — —

Mei forbazing sjucht it jongfolk,
 Doe it soe ta keamer gean,
 As ien wondere forscyning,
 SIRKE in WOBBEL by har stean.

WOBBEL is all'heul foroare:
 Ljeafde fage it frije wei;

WOBBEL FEN SMELLE-IE.

Mar har wæzen glânz't fen wille,
As ien moäye foärjiersdei.

In hja hinget om har SIKKE,
As it wynsel om 'e beam,
't Libb'ne byld fen nofflik tsjinjen;
't Blije hynzer oan 'e team.

Nei ien nacht fen freuchde in wille,
Patisjend, donsjeud, bar om bar,
Trochbrocht, drieut de blije dage
SIKKE wer mei 't boatsje oer 't mar.

Hoef ik 't nou wol to forheljen,
Dat de feint faek boädschip hie
Yn it gea, der WOBBEL wenne,
By syn famke ta *Smelle-Ie*?

Joons den seach min 't boatsje kommen.
WOBBEL wachtte al lang oan 't strân;
In by 't uet it scipke stappen,
Joe se SIKKE blij de hân.

Den, den kuir'ne hja ta gjerre,
Lokkich, sillich, toezenfaod;
Kätsjende fen ljeafde in minne;
Waerm, al blies de wyn æk kaod.

As den SIKKE, foär it læste,
WOBBEL noch 'r is patte hie,
Song ir frolik yn syn boatsje,
As ir wer op 't wetter wie:

WOBBELKE.

It moäiste famke
Is WOBBELKE fen 't gea;

As 't jonge lamke ,
 Sa sæft in tsjep fen lea.
 'k Sjuich nearnje , wer 'k myn eagen wein ,
 Nin sejinner byld , sa fier as hein ;
 Nin frisker kleur , nin kanter lea :
 Myn WOBBELKE is , fen 't heule gea ,
 It alder-moäiste famke.

It fluchste famke
 Is WOBBELKE fen 't gea ;
 As 't jonge lamke ,
 Sa flink fen liif in lea.
 It fljucht har alles fen 'e hân ;
 In rint in ljept hja troch it lân ,
 Nin gæske kroek't , nin blom lit soea :
 Myn WOBBELKE is , fen 't henle gea ,
 It alder-fluchste famke.

It ljeafste famke
 Is WOBBELKE fen 't gea ;
 As 't jonge lamke ,
 Sa derten in sa blea.
 Hja laket altyt lyke blier ;
 Is altyt fol fen wille in tier ;
 In altyt fjoerich , smoek in blea :
 Myn WOBBELKE is fen 't heule gea ,
 It alder-ljeafste famke.

It beste famke
 Is WOBBELKE fen 't gea ;
 As 't jonge lamke
 Sa docht se nimmen quea.
 Mar as har de ondeuchd lægen leit ,
 Eat foel æf doebelsinnichs scit ,
 Den wirdt it ljeawe famke quea :
 Myn WOBBELKE is , fen 't heule gea ,
 It alder-beste famke.

Blier in moai wier nou 't foäruetsicht
 Foär dit ljeawe, jonge pear: —
 Mar ien freeslik driichjend onwaer
 Pakt him oan 'e kymmen gear. —

Och! wat hie de minsce ien wille,
 As hy fredich libje koe!
 In, him mei syn lot fornoeyend,
 Net nei macht æf greatheit stoe!

Den smiet hy, yn razernije,
 Noait syn lok in libben wei;
 In hy scoërde, yn syn fordjerren,
 Noait, o jammer! de onscild mei.

Yn syn stjerren, bliest de *Sax* noch,
 Doem in wyld, yn 't twadrachts fjoer,
 Dat oan 't daowjen, deatsk noch ljæchtet
 Oer it ein fen syn bestjcer.

SIEKKE's heit, de *Sax* noch ta-dien,
 Wyls 't yn heule *Small'ngerlân*
 Elk syn hope set op *Gelder*,
 Sjucht de fæste boärger-bân,

Dij him oan syn folk forbynet,
 Woast forskoërren; in de nead
 Drieut him mei syn soan nei *Ljcauwert*,
 Om t' outgean ien wrede dead. —

Der sit WOBBEL nou forlitten;
 Jerder widdou noch as frou.
 Och! de moäye, blije breidskroan
 Ditst it swarte floers fen rou!

Alle blydscip, alle wille
 Teach fen har mei SIEKKE wei.

Drowich suchtsjend, tinkt se daechliks
It forfleine lok noch nei.

Treurjend sjucht min se alle jonnen,
Winskjende har ljeaf ta-ræch,
De eagen wiet, op 't wetter tuerjen,
Ælt se soms syu boatsje æk sæch.

Mar æk alle jonnen gjit se
Trest'leas, krytend, wer nei hoes,
Ont de gure kaode winter
Fæst har opsluet yu har kloes.

Nou is 't winter, boete in binnen;
Oeral drowich, dof in leadsk.
As de loft is WOBBEL's siel æk
Mistich, tsjuster, kaod in deadsk.

Oars op 't iis sa fluch as 't swealtsje,
Tinkt se nou om ryden net,
In har moäye gledde redens
Blieuwe, onoanrierd, yu it fet.

't Flaex, dat se oars mei 't lipke wjitte,
As se oan 't snoärjend wieltsje siet,
Hoeft nou sa net meer befocht'ge:
Och! har trjinnen meitsje it wiet.

Deadlik kroept de tiid sa hinne:
Sån wyke is 't al nei nijjier.
Nou wirdt WOBBEL op ien jontiid
't Hert fen drowenis to swier.

» Och!» — ropt se uet — » ho wol 't nou komme!
» 't Drukt m' as lead hjir op 'e boärst!
» O! myn onk wirdt fæst noch swierder!
» 'k Fleach nei *Ijeauwert*, as 'k mar doärst! —

- » Hark! is dat gjin klokke-klipjen?
- » In ta *Aod'gea*?
- » Himmel! help! ik sjuch it laochjen!
- » Oeral stjit it yn 'e brân!' —

Mar wa sil hjir *Aod'gea* helpe?
 Riedleas blieut min by 'n oar stean;
 't Wetter is mei iis befloerre;
 Mar to swak om oer to gean.

- » Himmel! help har!' — jamm'ret WOBBEL, —
 't Leed forsoërt har ljeavjend hert; —
 't Wirdt har dildleas; — hja beswymet,
 Heul oerstjelpe troch 'e smert. —

Opheind troch, har ljeavjende, earmen,
 In op 't sæfte leger lein,
 Wirde eerst yn har eine keamer,
 De eagen wyld yn 't rone slein.

Mar aoftobbe in warch is 't lichem;
 Net bestân tsjin dizze læst.
 Nei wat woeljen in wat wraemjen
 Fält hja einling yn 'e ræst. —

Sjuch! der boärtet op har wæzen
 Sæft de laeits. Hja 's yn bewaad,
 (Frj fien ierdsce soärch in smerte.)
 Fen 'e droom'ne-tower-wraad.

SIKKE sjucht se wer mei 't boatsje
 Farren oer 't *Smelle-Ie*'ster sân;
 In hja toewet wer, mei blydscip,
 Har ljeaf frijer op it strân.

Mar ho nuwer! in ho wonder!
 Sinkt hy der mei 't boatsje wei?

Komt ien bloed-kleur der op 't wetter?
Hjert se der ien near geklei?

Stjit hja sels yn nonne-klaeying? —
't Gjit har koad oer al har lea. —
Né! — net wier! — Der is wer 't boatsje,
SIRKE komt by har yn 't gea.

» Wolkom SIRKE!» ropt se frjeunlik,
» Ljeafste kom hjir oan myn hert!» —
Mar syn hân is kaod in izich;
Uet syn wæzen sprekt de smert.

In uet djippe, brede wonen
Klokt it bloed; in djip in hol
Klinkt ien stimme har yn 'e earen:
» 'k Bin formoarde; farre wol!» —

Yslyk scriljend wirdt se wekker,
Boete raesde it stoärmgelued:
Mar hja hjert nei stoärm noch wynfleach,
In fljucht kjirmjend 't leger uet.

» SIRKE! SIRKE! ljeawe SIRKE!» —
Gâlt se it heule hoes yn 't roon:
Mar siicht, sa op nij oerspanne,
As ien lyk wer op 'e groon.

Foeler raest in beert de stoârme;
Scoert in brekt in kniest it iis;
Wriemt it op eltsjoar ta moârsel;
Boecht de bjemmen as ien biis;

In bliest, as mei dealsce wille,
Aeklik byljend, yn 'e flamm',
Dij yn *Aodegea* sa woedde, —
Ont de dei syn kreft him nâm. —

WOBBEL TEN SMELLE-IE.

Nou is 't wetter frij in iepen.

Henl *Smelle-Ie* tsjucht gau fen lân ,
Om fen *Aod'gea* mie to heljen ,
In to helpen ta de brân.

Mar wat skrik toew't hjir de helpers!

Aod'gea is fen jammer fol :
Moard in brân brocht JELLE SIKKES
Juster-joon , sa grym as dol.

As ien tyger , gloepjend , sloepjend ,

Wier hy stil fen *Ljeauwert* kâm
Mei syn binde , dij , as diwels ,
Fjoer in stiel ta wapen nâm.

Oeral waerre ir skrik in ængstme ,

De fen fleach hjir in de oare der.
Swird in piik in roer in hjæfoark
Wier'ne freeslik yn 'e wer.

Op it klipjen fen 'e klokken

Fleach *Garyp* in *Nygea* oan.
Nou laei'n gau by tolef deaden
Æk de Grytman mei syn soan.

Mar wol fiif in trylich hoezen

Wirddene æk yu jiske lein.
Wyld in woast in doem wier d'oanslach :
Mar forscrikk'lik wier æk 't ein.

Mei dij tyngje fljucht ien scipke

Wer oer 't wetter nei *Smelle-Ie* ,
Der min om it lot fen *Aod'gea*
Dead'lik noch onræstich wie.

WOBBEL hjert , wat hja rees wiste.

't Docht har britsen hert net seer :

Koe æk 't onk noch meer har boekje;
Djipper wone koe 't net meer.

Ja, God weitset oer ues minschen!
Nei ien bange in swiere dei
Nimt de sliep fen de earne lyder
Alle læst in moëite wei;

In de slyme fen 'e jinspoed
Rikt net fjirder as sa fier.
Doof in fielleas wirdt de siele,
Drukt it onk ues al to swier.

WOBBEL is ien libb'ne deade:
Sjende in hjerrend': — blyn in doof, —
Der se sit æf stjit, — as ney'le; —
'n Earm forweesd, forlitten sloof.

Dit, dit doërret wyken, moänner:
Altyt blieut har siele ontsteld;
Ont se, yn 't bychtsjen, oan ien Pryster
Har benaude droom fortelt.

» O! myn dochter! dat 's Gods finger!" —
Ropt de heil'ge man fol fjoer. —
» O! jou binne ien uetforkearne,
» Oan Gods heil'gen ljeaf in djoer!"

» Né! gjin ierdsce breug' man hjert jou! —
» Dij hat God al ta Him nâm: —
» Der ta woe jou KRISTUS liede,
» Dat syn breid sa ta Him kâm!"

» Bid! oaubid dij heil'ge lieding!
» Tankje foär 't opleine krues!
» O! lâns tsjust're, wond're wægen
» Bringt de Heer syn berntsjes t' hoes!" —

Oplein hjert hja nei de wirden ,
 Dij de heil'ge Godsman seit ;
 In nou fielt se æk selwers ropping
 Ta de steat fen Himmel-breid.

Och ! hja is de wraod nou aofstoarn !
 Noait jout dij har 't lok werom :
 Ræst jout 't kleaster har allinne ,
 Yn syn freedsum heilichdom.

Nei de need'ge foarberieding ,
 Scinst de Prior har it *wiel*. —
 Nou , foriend mei heil'ge nonnen ,
 Daelt de fré wer yn har siel.

Lyk as 't tiere , moäye blomke , —
 Boete heal forscroeid , forwaeid ,
 Troch 'e sinne in twjirre-flcagen , —
 As 't ien myld're loft omaeit ,

Yn ien ljæchte in waerme keamer ,
 Sæftkes opfleur't , knopp't in bloeit ,
 In , syn foarich leed forjittend ,
 Stil uet nije soppen groeit ;

Sa wier 't æk mei 't famke yn 't kleaster
 Stil in froed gong hja har paed ,
 In hja koe sa ræstlik sitte ,
 Krekt as hie se winske in wâd.

Op har dea-bæd kâm noch ewen
 Foär har geest de wraod werom.
 Dwyljend ropt se , yn har forscieden :
 » SIKKE ! ljeawe SIKKE ! ik kom ! » —

Ond'r 'e lynde , by it kleaster ,
 Fynt , nei har bestel in læst , —

't Ijeaw'lings plakje fen har libben , —
Æk har sielleas staof de ræst. —

WOBBEL's biente is lang formoage ;
't Kleaster lang yn puen forgean :
Mar de Ijeaw'lings beam fen WOBBEL
Blient noch op syn woärtel stean.

Ja ! wat æk de tiid forniet ,
In hjir weifert op syn stream :
Allyt waex't , op 't sté fen 't kleaster ,
Noch dij moäye lynde-beam.

